

ການປ່ຽນແປງດ້ານນະໂຍບາຍທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອລົບລ້າງສິ່ງກົດຂວາງໃຫ້ແກ່ຜູ້ປູກໄມ້ຂະໜາດນ້ອຍ ໃນ ສປປ ລາວ

ນະໂຍບາຍໂດຍສັງເຂບ: ເດືອນ ກໍລະກົດ 2016

ສປປ ລາວ ມີປະຫວັດສາດຍາວນານ ໃນການພັດທະນາການປູກໄມ້ ແລະ ການປູກໄມ້ໄດ້ຖືກສົ່ງເສີມຢ່າງກ້ວາງຂວາງ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ, ເພື່ອເພີ່ມການປົກຄຸມປ່າໄມ້ ແລະ ເພີ່ມການສະໜອງໄມ້ທ່ອນ. ນະໂຍບາຍທີ່ຜ່ານມາຂອງລັດຖະບານລາວ ໄດ້ເນັ້ນເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ໄປຕາມນິຕິກຳ ແລະ ຕາມທິດແບບຍືນຍົງ ແລະ ການປະກອບສ່ວນໄມ້ເຂົ້າໃນອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້ພາຍໃນ. ໂຄງການ ACIAR “ການສົ່ງເສີມຕ່ອງໂສ້ການເພີ່ມມູນຄ່າ ຜະລິດຕະພັນໄມ້ປູກໃນ ສປປ ລາວ” ໄດ້ຄົ້ນຄ້ວາ, ລະບຸປະເດັນສຳຄັນ ແລະ ມີຂໍ້ສະເໜີແນະ ເພື່ອຊ່ວຍຕອບສະໜອງໃຫ້ໄດ້ຕາມຈຸດປະສົງຂອງນະໂຍບາຍເຫຼົ່ານັ້ນ.

ສິ່ງທີ່ຄົ້ນພົບ ແລະ ປະເດັນທີ່ເປັນກຸນແຈສຳຄັນ	ຂໍ້ສະເໜີແນະ
ເນື້ອທີ່ປ່າປູກໄມ້ສັກຢູ່ແຂວງຫຼວງພະບາງ ມີປະມານ 15,000 ຮຕ ທີ່ເປັນຂອງບຸກຄົນ, ຂອງຄອບຄົວ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນໆ. ຢ່າງໃດກໍດີ, ເນື່ອງຈາກການບໍ່ສາມາດຄາດຄະເນລ່ວງໜ້າ ແລະ ລະດັບການສະໜອງໄມ້ຕໍ່າ ເຮັດໃຫ້ເກີດມີຄວາມຈຳກັດໃນການລົງທຶນເຂົ້າໃນການປັບປຸງຢືກລະດັບເຕັກໂນໂລຊີການປຸງແຕ່ງໄມ້ໃຫ້ດີຂຶ້ນ.	ຂະຫຍາຍໂຄງການ ສ້າງແຜນທີ່ໄມ້ສັກໄປຍັງແຂວງອື່ນໆອີກ. ພາກລັດຖະບານ, ພາກອຸດສາຫະກຳ ແລະ ພາກສ່ວນທີ່ດຳເນີນການຄົ້ນຄ້ວາ ຄວນສືບຕໍ່ຫາຄູ່ຮ່ວມງານທີ່ມີທົວຄົດປະດິດສ້າງ ແລະ ມີວິທີການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນທີ່ຈະນຳໄປສູ່ການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ຕ່ອງໂສ້ມູນຄ່າໄມ້ສັກຢູ່ພາຍໃນປະເທດ.
ຍ້ອນລະບຽບການກ່ຽວກັບການປູກໄມ້ ແລະ ໄມ້ປູກມີຄວາມຊັບຊ້ອນ ແລະ ການປະຕິບັດຕາມລະບຽບການນັ້ນ ເປັນເຫດໃຫ້ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍເພີ່ມຂຶ້ນ. ຊາວນາທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງສວນໄມ້ ແລະ ຜູ້ປະກອບການປຸງແຕ່ງໄມ້ປູກໂດຍຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ ແມ່ນມີທ່າແຮງບົ່ມຊ້ອນສູງໃນການສົ່ງໄມ້ໃຫ້ຂະແໜງປຸງແຕ່ງໄມ້ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ, ແຕ່ຍັງຂາດຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນ ຍ້ອນປະເຊີນໜ້າກັບບັນຫາລະບຽບການອັນສັບສົນ ແລະ ລາຄາຂົນສົ່ງສູງເກີນໄປ.	ລັດຄວນຈັດລະບົບ ແລະ ປັບປຸງລະບຽບໃຫ້ງ່າຍຂຶ້ນ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນຂະບວນການຄ້າເພື່ອເປັນການເພີ່ມປະສິດທິພາບຂອງຕ່ອງໂສ້ມູນຄ່າ ແລະ ປັບປຸງໃຫ້ມີການແຂ່ງຂັນໃນທຸລະກິດປູກປ່າ. ລັດຖະບານຄວນມີການພັດທະນາລະບຽບການໃຫ້ຊັດເຈນ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຂອບລະບຽບການທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຊາວສວນຜູ້ປູກໄມ້ ແລະ ຜູ້ປະກອບການປູກໄມ້ໂດຍຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນສາມາດແຂ່ງຂັນໄດ້.
ການຍິ່ງຍືນສວນປູກ ບໍ່ໄດ້ສົ່ງເສີມດ້ານເສດຖະກິດໃຫ້ແກ່ຜູ້ປູກໄມ້ຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ການຍິ່ງຍືນທາງກົດໝາຍມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ຈະບັນລຸຜົນສຳເລັດ ເນື່ອງຈາກ ຄວາມສະຫຼັບຊັບຊ້ອນຂອງລະບຽບ.	ການອອກໃບຍິ່ງຍືນຕ່າງໆ ຄວນລົດຄວາມຊັບຊ້ອນຂອງຂັ້ນຕອນ ແລະ ຄຳນຶງເຖິງການກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມສ່ຽງຈາກຜົນກະທົບຕໍ່ຊາວກະສິກອນຜູ້ປູກໄມ້ ເມື່ອທຽບກັບໄມ້ຈາກແຫຼ່ງອື່ນໆ.
ເຖິງວ່າການເກັບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສຳລັບລະບຽບການຕ່າງໆເປັນການເພີ່ມລາຍຮັບໃຫ້ແກ່ລັດຖະບານກໍຕາມ ແຕ່ມັນກັບກາຍເປັນອຸປະສັກ ຕໍ່ກັບການປູກໄມ້ໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນດີ ແລະ ປະຫຼັດຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ການເຄື່ອນຍ້າຍໄມ້ທີ່ມີປະສິດທິພາບຈາກຜູ້ປູກໄປຫາອຸດສາຫະກຳໄມ້.	ໜ່ວຍງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຄວນກວດສອບເຫດຜົນຂອງລະບຽບການ ແລະ ຊອກຫາທາງເລືອກຕ່າງໆ ທີ່ເປັນກົນໄກກໍ່ໃຫ້ເກີດລາຍຮັບທາງອື່ນ. ການປົກຄອງຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ຂັ້ນແຂວງ ແລະ ອຸດສາຫະກຳໄມ້ ຄວນນຳໃຊ້ບັດຊະຍາການອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການເພາະປູກຂອງຊາວສວນຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ການພັດທະນາອຸດສາຫະກຳທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ກົນໄກການກວດກາການຈັດເກັບລາຍຮັບຈາກກິດຈະກຳທາງເສດຖະກິດໃນຂົງເຂດອື່ນ.
ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕາມລະບຽບການ (ຄ່າທຳນຽມ) ແລະ ຄ່າທີ່ເກີດຂຶ້ນກ່ຽວຂ້ອງກັບການຂາຍໄມ້ສູງ, ການຂາດການຄາດຄະເນການສະໜອງໄມ້, ການແຂ່ງຂັນຈາກໂຮງງານທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຕາມລະບຽບ ແລະ ຄວາມບໍ່ແນ່ນອນຂອງນະໂຍບາຍລັດ ທັງໝົດນັ້ນ ໄດ້ຈຳກັດຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນຢູ່ໃນຕະຫຼາດໄມ້ສັກສາກົນ.	ລັດຖະບານຄວນຊີ້ແຈງນະໂຍບາຍການປຸງແຕ່ງຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ການປຸງແຕ່ງໄມ້ໃນປະເທດ ແລະ ພັດທະນາຍຸດທະສາດການສົ່ງອອກ. ພາກສ່ວນອຸດສາຫະກຳຄວນສຸມໃສ່ການອອກແບບ, ມາດຕະຖານ ແລະ ກາລະໂອກາດສຳລັບການຕະຫລາດໃນປະເທດຜູ້ບໍລິໂພກທີ່ສຳຄັນ.

1. ການສະໜອງໄມ້ປູກ ແລະ ຄວາມພ້ອມໃນການສະໜອງໄມ້ທີ່ມີຢູ່ໃຫ້ກັບຕະຫຼາດ

ການສ້າງແຜນທີ່ໂດຍກົງ ດ້ວຍການນຳໃຊ້ກ້ອງດິຈິຕອນຈັບພາບຢ່າງລະອຽດຈາກພາບຖ່າຍທາງອາກາດ ເພື່ອກຳນົດຈຸດທີ່ເປັນເນື້ອທີ່ປູກໄມ້ສັກມີປະມານ 15,000 ຮຕ ຢູ່ແຂວງຫລວງພະບາງ. ແຫລ່ງປູກໄມ້ເຫຼົ່ານີ້ມີໂຄງສ້າງທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ກະຈາຍໄປທົ່ວທຸກພາກຂອງແຂວງ.

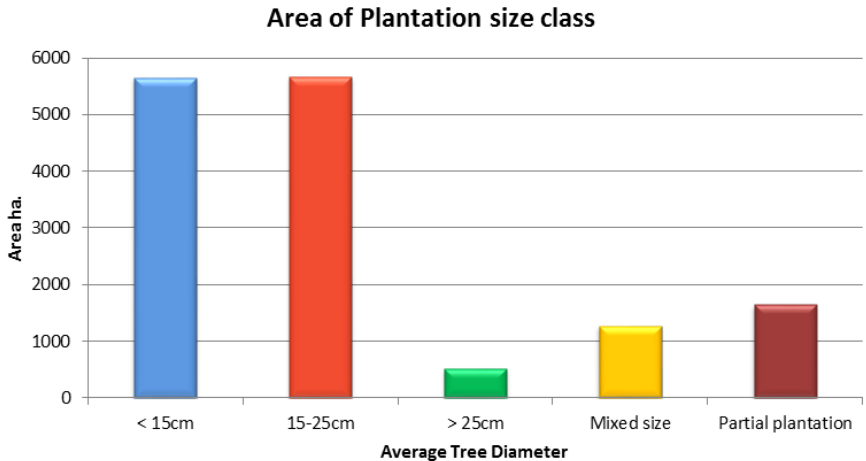
4% ຂອງໄມ້ສັກທີ່ພົບເຫັນທັງໝົດ ແມ່ນມີຂະໜາດໜ້າຕ້າງໃຫຍ່ກວ່າ 25 ເຊັ່ນຕີແມັດ, 76% ມີຂະໜາດໜ້າຕ້າງນ້ອຍກວ່າ 25 ເຊັ່ນຕີແມັດ, 20% ມີຫຼາຍຂະໜາດປະປົນເປັນຫຼື ເປັນສ່ວນໆ. ນອກຈາກນັ້ນ ຍັງມີປະມານ 3% ທີ່ເປັນຕອນຂະໜາດນ້ອຍໆ (ນ້ອຍກວ່າ 0,35 ຮຕ) ຫຼື ການປູກແບບກະແຈກກະຈາຍອ້ອມຜືນນາ.

ດ້ວຍດ້ານພູມສັນຖານທາງທຳມະຊາດທີ່ເຮັດໃຫ້ມີແຫລ່ງປູກໄມ້ຢູ່ກະແຈກກະຈາຍ ສະແດງວ່າ ຍັງມີສິ່ງທ້າທາຍຕໍ່ການຮັບປະກັນຄວາມສາມາດສະໜອງໄມ້ບ້ອນໃຫ້ແກ່ອຸດສາຫະກຳໄດ້ພຽງພໍ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ປູກໄມ້ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງການປູກໄມ້ ແລະ ການຂຸດຄົ້ນໄມ້ ຍັງບໍ່ທັນຖືກຕ້ອງ ບໍ່ສາມາດຕັດສິນໃຈໄດ້ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ບໍ່ສາມາດຄາດຄະເນການສະໜອງໄມ້ບ້ອນເຂົ້າອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ.

ຄວາມແກ່ງແຍ້ງແຂ່ງຂັນຈາກຜູ້ນຳໃຊ້ທີ່ດິນໃນທາງອື່ນ ຊຶ່ງອາດເຮັດໃຫ້ມີຄວາມບໍ່ແນ່ນອນວ່າ ພາຍຫຼັງການຂຸດຄົ້ນອາດບໍ່ມີການປູກໄມ້ທົດແທນຄືນຊຶ່ງຈະສົ່ງຜົນເຮັດໃຫ້ການສະໜອງບໍ່ມີຄວາມຍືນຍົງ.

ຂໍ້ສະເໜີແນະນຳສຳລັບລັດຖະບານ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມໃນການຄົ້ນຄ້ວາ

- a. ຂະຫຍາຍແຜນທີ່ເນື້ອທີ່ການປູກໄມ້ສັກ ແລະ ແຫຼ່ງປູກໄມ້ອື່ນໆໄປສູ່ແຂວງຕ່າງໆ ແລະ ດຳເນີນການຄົ້ນຄ້ວາຈຳນວນບໍລິມາດ, ການເຕີບໂຕ ແລະ ເນື້ອທີ່ປູກໄມ້ສັກ.
- b. ຊອກຄົ້ນຫາແຮງຈູງໃຈທີ່ສາມາດສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການຂະຫຍາຍການປູກແຕ່ງໄມ້ທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ທຸລະກິດປູກໄມ້ໂດຍຊຸມຊົນ.
- c. ປັບປຸງ ແລະ ຊີ້ແຈງກົດລະບຽບສຳລັບການຂົນສົ່ງເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຕົ້ນທຶນທາງລະບຽບການ ແລະ ການອຸດໜູນສຳລັບການຂົນສົ່ງໃຫ້ຜູ້ປຸງແຕ່ງໄມ້ໃນປະເທດ.
- d. ດຳເນີນການຄົ້ນຄ້ວາປັດໄຈທາງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມທີ່ຈະສົ່ງຜົນຕໍ່ການຕັດສິນໃຈຂອງຜູ້ປູກໃນການຄຸ້ມຄອງສວນປູກ ແລະ ການຂຸດຄົ້ນໄມ້ ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ສາມາດຄາດຄະເນການສະໜອງໄມ້ໄດ້.
- e. ພັດທະນາກົນໄກການເຊື່ອມສານແຜນງານ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງການປູກໄມ້ ແລະ ການທົດສອບວິທີທາງປະດິດສ້າງໃໝ່ທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ການສະໜອງໄມ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງເຈົ້າຂອງສວນປູກ.
- f. ປະເມີນຄວາມອາດສາມາດໃນການຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ປູກໄມ້ຢ່າງເໝາະສົມ ໂດຍສະເພາະການປູກໄມ້ໃສ່ເຂດປ່າໄມ້ທີ່ຊຸດໂຊມ ແລະ ບ່ອນດິນຫວ່າງເປົ່າ. ຄົ້ນຫາຄູ່ຮ່ວມທີ່ມີຫົວຄິດປະດິດສ້າງ ແລະ ມີການສະໜອງທຶນທີ່ເປັນການສົ່ງເສີມຕ້ອງໄດ້ໄລ່ມູນຄ່າໄມ້ສັກຢູ່ພາຍໃນປະເທດ.

2. ລະບຽບການ ແລະ ມູນຄ່າການໃຊ້ຈ່າຍ

ສະພາບແວດລ້ອມຂອງລະບຽບການທີ່ຕິດພັນກັບຕ່ອງໂສ້ມູນຄ່າຂອງການປູກໄມ້ ແມ່ນມີລັກສະນະກວ້າງຂວາງ, ມີຄວາມຊັບຊ້ອນຫຼາຍຂັ້ນຕອນ ເຮັດໃຫ້ການຜະລິດ, ການຂົນສົ່ງ, ແລະ ຂະບວນການສົ່ງອອກໄມ້ທ່ອນທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສູງ. ສິ່ງນີ້ມັນຫຼຸດຜ່ອນຜົນຕອບແທນຂອງຜູ້ປູກໄມ້ຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ອຸດສາຫະກຳໄມ້ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນສິ່ງຈູງໃຈໃນການປູກ ແລະ ປຸງແຕ່ງໄມ້.

ຄວາມທົບຊ້ອນໜ້າທີ່ລະຫວ່າງອົງກອນລັດ ແລະ ຄວາມບໍ່ກະຈ່າງແຈ້ງຂອງຂັ້ນຕອນດ້ານລະບຽບການ ອາດເປັນໂອກາດໃຫ້ມີການລະເມີດລະບຽບກົດໝາຍ ແລະ ເກີດການເກັບຄ່າທຳນຽມຊ້ຳຊ້ອນກັນ. ການໃຊ້ຈ່າຍການເຮັດທຸລະກຳແບບບໍ່ເປັນທາງການ ກໍ່ແມ່ນບັນຫາໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ຜູ້ປູກໄມ້ຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ຜູ້ຊື້ໄມ້.

ບັນດາລະບຽບການຢ່ອຍທີ່ນຳມາໃຊ້ກັບຕ່ອງໂສ້ມູນຄ່າໄມ້ປູກ ແມ່ນຂະຫຼາຍມາຈາກກົດໝາຍທີ່ສ້າງຂຶ້ນເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນ ຄວາມບໍ່ຍືນຍົງຂອງການປູກ-ສະໜອງໄມ້ ແລະ ສະກັດກັ້ນການລັກລອບຕັດໄມ້ຈາກປ່າທຳມະຊາດແບບຜິດກົດໝາຍ. ແຕ່ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ບັນດາລະບຽບການຢ່ອຍເຫຼົ່ານັ້ນ ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍບໍ່ຄຳນຶ່ງເຖິງການສ້າງແຮງຈູງໃຈ ຫລື ບໍ່ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການກະຕຸກຊຸກຍູ້ການປູກໄມ້ ແລະ ບໍ່ສົ່ງເສີມໃຫ້ການປູກໄມ້ມີການຂະຫຼາຍຕົວ.

ຂໍ້ສະເໜີແນະນຳລັບລັດຖະບານ

ເພື່ອປັບປຸງຂັ້ນຕອນການປູກ, ການຊື້ຂາຍໄມ້ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານລະບຽບການ ມີຂໍ້ແນະນຳດັ່ງນີ້:

- a. ລັດຖະບານຄວນພັດທະນາລະບຽບການສະເພາະ ສຳລັບສວນປູກໄມ້ຂອງຊາວນາ ທີ່ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງລະດັບຕໍ່າຂອງຄວາມສ່ຽງໃນການສ້າງສວນປູກ, ການຂຸດຄົ້ນ, ການຮີ້ຖອນ ແລະ ການຂາຍຊັບພະຍາກອນ.
 - i. ການຂຶ້ນທະບຽນສວນປູກໄມ້ຈະຕ້ອງຂຶ້ນສະເພາະໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີໜັງສືສະແດງສິດເປັນເຈົ້າຂອງທີ່ດິນ.
 - ii. ການຂຶ້ນທະບຽນການປູກໄມ້ຄວນຄວບຄຸມເອົາຫຼາຍໆ ຮອບວຽນການປູກ ເພື່ອສົ່ງເສີມການນຳໃຊ້ທີ່ດິນປູກໄມ້ໃຫ້ດີຂຶ້ນ ແລະ ມີການປູກຄົນພາຍຫຼັງການຂຸດຄົ້ນ.
 - iii. ການອະນຸມັດການຂຸດຄົ້ນໄມ້ປູກ ແລະ ການເຄື່ອນຍ້າຍໄມ້ຈາກສະໜາມ 2, ໂດຍລະບົບການແຈ້ງຫາຂັ້ນບ້ານ (ເຈົ້າໜ້າທີ່ປ່າໄມ້ບ້ານ) ຫຼື ກຸ່ມບ້ານ.
 - iv. ຊື້ແຈ້ງຂັ້ນຕອນການອະນຸມັດ ແລະ ຄ່າທຳນຽມການຂົນສົ່ງໄມ້ສັກປູກຈາກສະໜາມ 2 ໃຫ້ຊັດເຈນ ແລະ ພິຈາລະນາການອະນຸມັດ ໂດຍລະບົບແຈ້ງການໃຫ້ຊາບຊັດເຈນ.
 - v. ທົບທວນມາດຖານເຕັກນິກການປູກໄມ້ເພື່ອອະນຸຍາດຂະຫຼາຍລະບົບການປູກໄມ້ລະດັບກວ້າງອອກ
- b. ທົບທວນຄືນຄ່າທຳນຽມ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍອື່ນໆຕາມຕ່ອງໂສ້ມູນຄ່າລວມທັງການຍົກເວັ້ນພາສີ ແລະ ແຮງຈູງໃຈຕ່າງໆ. ກຳນົດວິທີ ທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນການປະກອບສ່ວນສ້າງລາຍຮັບໃຫ້ລັດຈາກຜູ້ປູກ, ຝໍຄ່າ ແລະ ຜູ້ປຸງແຕ່ງໄມ້.

- c. ສື່ສານ ແລະ ຊຸກຍູ້ຊາວສວນ ແລະ ຜູ້ປຸງແຕ່ງ ໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຼດຈາກການຫຼຸດຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ, ຍົກເວັ້ນຄ່າທຳນຽມ ແລະ ການໄດ້ຮັບສິດທິພິເສດທາງພາສີ.
- d. ພິຈາລະນາດ້ານພາສີ ຫຼື ແຮງຈູງໃຈອື່ນໆ ເພື່ອສົ່ງເສີມການຄຸ້ມຄອງ ການປູກໄມ້ທີ່ດີ ມີການເຕີບໂຕຢ່າງມີຄຸນນະພາບສູງ. ຍົກຕົວຢ່າງ:
 - i. ໃຫ້ຈ່າຍພາສີສຳລັບການປູກໄມ້ ຄືກັນກັບການປູກພືດກະສິກຳອື່ນໆ ຄືໃຫ້ຊາວນາຈ່າຍແຕ່ພາສີທີ່ດິນເທົ່ານັ້ນ.
 - ii. ນຳສະເໜີລະບົບເກັບພາສີແບບງ່າຍດາຍແກ່ຜູ້ປະກອບການໂດຍຊຸມຊົນເພື່ອສ້າງແຮງຈູງໃຈໃຫ້ແກ່ການປຸງແຕ່ງໄມ້ຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ຜະລິດຕະພັນລະດັບກາງ.
- e. ເຜີຍແຜ່ຄ່າທຳນຽມ ແລະ ຄ່າບໍລິການອື່ນໆຢ່າງໂປ່ງໃສ
- f. ໃຫ້ຄຳແນະນຳທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ສ້າງລະບຽບຮ່ວມຂອງແຕ່ລະອົງການຕາມຕ່ອງໂສ້ມູນຄ່າໄມ້ປູກ.
- g. ປັບປຸງການປະຕິບັດກົດໝາຍຕໍ່ການສໍ້ລາດບັງຫຼວງ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນການບັງຄັບຈ່າຍແບບບໍ່ເປັນທາງການ.
- h. ດຳເນີນການກວດສອບແບບຍຸດທະສາດ ແລະ ບັງຄັບການສົ່ງອອກໄມ້ປູກເຂົ້າສູ່ລະບົບເພື່ອຕ້ານການລັກລອບສົ່ງອອກໄມ້ເຖືອນ.

3. ກຸ່ມທີ່ຜູ້ປຸກໄມ້ ແລະ ກຸ່ມຜູ້ປະກອບການທຸລະກິດໄມ້

ມີຫຼາຍທ່າແຮງສາມາດສ້າງຜົນປະໂຫຍດຫຼາຍຂຶ້ນຕໍ່າບັນດາກຸ່ມຜູ້ປຸກໄມ້ລາຍຍ່ອຍສາມາດເຕົ້າໂຮມເຮັດວຽກຮ່ວມກັນແບບສະຫະກອນ ລວມທັງຄວາມສາມາດໃນການສ້າງລາຍຮັບທາງເສດຖະກິດໃນການດໍາເນີນກິດຈະກຳຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ການຊື້ວັດຖຸດິບ, ການເຂົ້າເຖິງສິນເຊື້ອ, ການຂາຍໄມ້ ແລະ ດ້ານການຕະຫລາດ. ແນວໃດກໍ່ຕາມ ຍັງມີບາງຂໍ້ສົງໄສລະຫວ່າງຊາວສວນຕໍ່ການໂຮມກັນເຮັດແບບສະຫະກອນ ແລະ ຍັງສົງໄສກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດທີ່ຈະໄດ້ຮັບ.

ກຸ່ມຊາວກະສິກໍາປູກພືດທັນຍາຫານ ທີ່ບັນດາສະມາຊິກຂອງກຸ່ມຈະເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເປັນໄລຍະສັ້ນຕາມລະດູການ (ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນລະດູການດຽວ) ສາມາດເກັບກ່ຽວຜົນຜະລິດ ແລະ ຈັດການດ້ານການຕະຫລາດໄດ້ດີກວ່າ ເມື່ອທຽບໃສ່ກຸ່ມປູກໄມ້ ແມ່ນຈະປະເຊີນກັບສິ່ງທ້າທາຍຫຼາຍກວ່າໃນດ້ານຄວາມຍືນຍົງຂອງທຸລະກິດ ເພາະຊ່ວງໄລຍະເວລາຂອງການຂຸດຄົ້ນ ທີ່ຈະໄດ້ຮັບຜົນຕອບແທນຈາກການລົງທຶນຕ້ອງໃຊ້ເວລາດົນກວ່າ.

ການໃຊ້ຈ່າຍສໍາລັບການເປັນສະມາຊິກຂອງກຸ່ມຫຼາຍກວ່າຜົນປະໂຫຍດຕອບແທນ. ຄວາມອາດສາມາດຄົງຕົວໄດ້ຂອງກຸ່ມປູກໄມ້ສັກແມ່ນຂຶ້ນກັບຄວາມສາມາດສະໜອງໄມ້ໃຫ້ແກ່ຕະຫລາດເປັນປົກກະຕິ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫລາດ.

ການຫັນປ່ຽນເປັນກະສິກໍາຢ່າງໄວວາທີ່ມີຢູ່ໃນເຂດຊົນນະບົດ ເປັນການຫຼຸດຄວາມສໍາຄັນຂອງການປູກໄມ້ ສັກຂອງຄອບຄົວຊົນນະບົດ ແລະ ເປັນການຫຼຸດຜ່ອນຕົ້ນທຶນທາງສັງຄົມຂອງຫມູ່ບ້ານ ຊຶ່ງມີຄວາມຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ສ້າງ ແລະ ຮັກສາຄວາມໄວ້ເນື້ອເຊື້ອໃຈເພື່ອໃຫ້ກຸ່ມດັ່ງກ່າວມີຄວາມຍືນຍົງຕໍ່ໄປ.

ຂໍ້ສະເໜີແນະ ສໍາລັບລັດຖະບານ

- a. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ຜູ້ປຸກໄມ້ເຂົ້າເປັນກຸ່ມປະກອບການທຸລະກິດ (FGE) ຫລື ເຂົ້າເປັນສະຫະກອນ ໂດຍສອດຄ່ອງຕາມນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ ສປປ ລາວ ແລະ ມີການປະກອບທຶນຮ່ວມກັນເພື່ອການລົງທຶນ ເຊັ່ນ ຜ່ານການໃຫ້ກູ້ຢືມໂດຍເກັບດອກເບ້ຍຕໍ່າ.
- b. ດໍາເນີນການໂຄສະນາປູກຈິດສໍານຶກ ກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍຂອງລັດທີ່ມີຢູ່ ກ່ຽວກັບສະຫະກອນລວມໝູ່ ແລະ ຜູ້ປະກອບການທຸລະກິດ, ການພັດທະນາການສື່ສານ ແລະ ການຂະຫຍາຍເຄື່ອງມືໃຊ້ສໍາລັບການໂຄສະນາ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າ ຊາວສວນປູກໄມ້ ແລະ ອົງການທີ່ສະໜັບສະໜູນການປູກໄມ້ໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບແນວຄວາມຄິດການຫັນເປັນສະຫະກອນ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງການເຮັດສະຫະກອນ.
- c. ພັດທະນາລະບຽບການທີ່ສະໜັບສະໜູນ ແລະ ເພີ່ມດ້ານ ການບໍລິການເພື່ອຮັບປະກັນວ່າການເຮັດສະຫະກອນສາມາດດໍາເນີນໄປຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ຕອບສະໜອງໄດ້ຕາມການຄາດຄະເນໄວ້ໃນຍຸດທະສາດ ແລະ ນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ.
- d. ສະໜອງທິດນໍາທີ່ບໍ່ຫຼັງຍາກ (ງ່າຍ) ແລະ ຈະແຈ້ງ ໃຫ້ກຸ່ມປູກໄມ້ ແລະ ຜູ້ປະກອບການປູກໄມ້ເພື່ອການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ປະສົມປະສານດ້ານໂຄງສ້າງເມື່ອໃດເຫັນວ່າຈໍາເປັນ.
- e. ກຸ່ມຜູ້ປຸກ ຫຼື ຜູ້ປະກອບການທຸລະກິດໃນການປູກໄມ້ ຄວນລວມເອົາທັງການປູກທີ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດ ແລະ ການປູກທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດ.
- f. ການອໍານວຍຄວາມສະດວກໃນການສ້າງຕັ້ງກອງທຶນ ເພື່ອການປູກໄມ້ ຫຼື ການເປັນຄູ່ຮ່ວມໃນການລົງທຶນ ຊຶ່ງລວມຕົ້ນທຶນລວມ, ການອໍານວຍຄວາມສະດວກດ້ານການຂາຍ ແມ່ນບົນຜືນຖານຄວາມຕ້ອງການຂອງຊາວສວນ ຫຼື ໃຫ້ໂອກາດແກ່ຊາວສວນເປັນຜູ້ວາງແຜນດ້ານການປູກຕາມຄວາມຕ້ອງການດ້ານລາຍຮັບຂອງເຂົາເຈົ້າ.
- g. ຮັບປະກັນວ່າຄະນະກຳມະການຂອງກຸ່ມຜູ້ປຸກມີຄວາມສາມາດເຮັດວຽກເປັນເອກະລາດ ແລະ ສາມາດຢູ່ໄດ້ແບບຍືນຍົງ.
- h. ສ້າງຕັ້ງໜ່ວຍງານທີ່ເຮັດວຽກ ເພື່ອສົ່ງເສີມການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ສົ່ງເສີມການປູກໄມ້ສັກພາຍໃນແຂວງ ຫລວງພະບາງ.

4. ການຮັບຮອງ ແລະ ການຍັງຢືນ

ລະບົບການຍັງຢືນຕາມຄວາມສະໝັກໃຈຫຼືແຕ່ງຕັ້ງໄດ້ໃຫ້ປະໂຫຍດທາງດ້ານລາຄາໃນຕະຫຼາດຢ່າງມີປະສິດທິຜົນແກ່ຜູ້ປູກໄມ້ຂະໜາດນ້ອຍ. ມັນມີຄວາມສະຫຼັບຊັບຊ້ອນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເພີ່ມມູນຄ່າ.

ລະບົບການຍັງຢືນໃນປະຈຸບັນ ທີ່ໃຊ້ແມ່ນມີລາຍລະອຽດທາງລະບຽບການຄືກັນກັບ ການຍັງຢືນສວນປູກໄມ້ຂະໜາດໃຫຍ່, ຜູ້ປູກແບບອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ ແມ່ນມີຄວາມຜິດຕໍ່ໂຄງສ້າງລາຄາຕົ້ນທຶນຂອງຜູ້ປູກໄມ້ຂະໜາດນ້ອຍ. ໃນປະເທດລາວມີຜູ້ປູກຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ຜູ້ປູກເອກະຊົນຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງ ທີ່ສາມາດປັບນຳໃຊ້ລະບົບນີ້ໄດ້ ແລະ ເຂົາເຈົ້າເຫຼົ່ານັ້ນ ໂດຍທົ່ວໄປ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການເຂົ້າເຖິງຕະຫຼາດ ແລະ ລາຄາທີ່ດີໄດ້.

ເຖິງຈະມີການສະໜັບສະໜູນຈາກພາຍນອກໃນການຍັງຢືນຂອງຊາວສວນຂະໜາດນ້ອຍຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງ ແຕ່ເຫັນວ່າ ການຍັງຢືນ ຫຼື ການປະຕິບັດຕາມຂໍ້ກຳນົດຂອງອົງການຍັງຢືນ ແມ່ນມີຄວາມຊັບຊ້ອນ ແລະ ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສູງເກີນໄປ.

ບ່ອນທີ່ໄດ້ຮັບການຍັງຢືນ ແຕ່ການເພີ່ມຜົນຕອບແທນທີ່ຄາດຫວັງໃຫ້ກັບຜູ້ປູກໄມ້ຍັງບໍ່ປະກົດມີ.

ບ່ອນທີ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮອງໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແມ່ນອີງໃສ່ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອຂອງສາກົນ. ການກະກຽມດ້ານຕົ້ນທຶນທີ່ຈຳເປັນ ຕ້ອງວາງຢູ່ບົນຜູ້ຖານທີ່ຍືນຍົງກວ່າເກົ່າ.

ຂໍ້ສະເໜີແນະນຳລັບອົງການໃຫ້ການຮັບຮອງ

- a. ດຳເນີນການປະເມີນຄວາມສ່ຽງຂອງການປູກໄມ້ທີ່ເປັນຂອງບຸກຄົນ ແລະ ປູກຂະໜາດນ້ອຍ
- b. ທົບທວນຄືນລະບຽບການຂອງອົງການຍັງຢືນສຳລັບຜູ້ປູກໄມ້ຂະໜາດນ້ອຍ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງຂອງປູກໄມ້
- c. ສ້າງໃຫ້ມີວິທີການຍັງຢືນທີ່ສອດຄ່ອງ (ຍືດຍຸ່ນ) ທີ່ເໝາະສົມແກ່ການປູກປ່າທີ່ເປັນກຳມະສິດຂອງຊາວສວນ. ທາງເລືອກຕ່າງໆລວມທັງການປະເມີນກ່ອນການຂຸດຄົ້ນ, ໄລຍະຂຸດຄົ້ນ ແລະ ຫຼັງການຂຸດຄົ້ນໂດຍເຈົ້າຂອງສວນປູກໄມ້, ການປ່າໄມ້ບ້ານ ຫລື ກຸ່ມສົ່ງເສີມການປູກໄມ້.
- d. ພິຈາລະນາການເປັນຄູ່ຮ່ວມຍັງຢືນ ໂດຍສາມາດໃຫ້ຜູ້ປູກໄມ້ຂະໜາດນ້ອຍ ເຂົ້າຮ່ວມການຍັງຢືນຮ່ວມກັບຂອງບໍລິສັດ ຫລື ຮ່ວມຕາມຕ່ອງໂສ້ການສະໜອງໄມ້.

ມາດຕະການທີ່ຊັບຊ້ອນ ແລະ ບໍ່ຍືດຍຸ່ນໃນການປະເມີນຄວາມຍືນຍົງ ໂດຍນຳໃຊ້ຫຼາຍລະບົບການຍັງຢືນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຖ້າຈະເພີ່ມການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຜູ້ປູກຂະໜາດນ້ອຍໃນຕະຫຼາດ ເພື່ອການຄຸ້ມຄອງໄມ້ແບບຍືນຍົງ ລະບົບການຍັງຢືນ ຈະຕ້ອງລົດຄວາມສະຫຼັບຊັບຊ້ອນ ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງອົງກອນທີ່ໃຫ້ຍັງຢືນ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຫັນ ເຖິງຄວາມຄຸ້ມຄ່າຈາກການຍັງຢືນ ໃຫ້ກັບຜູ້ປູກຂະໜາດນ້ອຍ.

- e. ມີການສື່ສານຈະແຈ້ງໃນຂະບວນການ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການຍັງຢືນ ແລະ ໃຫ້ຂໍ້ມູນຄວາມຈິງດ້ານຜົນປະໂຫຍດ.
- f. ພັດທະນາໃຫ້ມີວິທີທີ່ມີປະສິດທິຜົນສູງ ແລະ ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ເໝາະສົມໃນການຍັງຢືນ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ປູກໄມ້ຂະໜາດນ້ອຍ.
- g. ປະເມີນຜົນປະໂຫຍດທີ່ບໍ່ມີຊ່ອນຢູ່ ຂອງໂຄງການອອກໃບຍັງຢືນແຫ່ງຊາດ ຫຼື ລະບົບອື່ນໆຂອງລັດ ແລະ ວິທີການຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ; ຮັບປະກັນຄວາມສອດຄ່ອງກັບມາດຕະຖານຂອງຄະນະກຳມະການທີ່ປຶກສາ ASEAN ກ່ຽວກັບມາດຕະຖານ ແລະ ຄຸນນະພາບ.

5. ຕະຫຼາດ

ສປປ ລາວ ມີນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມການປຸງແຕ່ງໄມ້ພາຍໃນ, ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ໄມ້ປູກສວນໃຫຼ່ຍັງສິ່ງອອກໄປຕ່າງປະເທດ ເປັນໄມ້ທີ່ຍັງບໍ່ທັນປຸງແຕ່ງ.

ຄວາມຕ້ອງການະລິດຕະພັນໄມ້ສັກປູກໃນຕະຫຼາດໂລກຍັງແຂງແຮງ ຊຶ່ງຄາດຄະເນມີເຖິງ 1.4 ລ້ານ m^3 /ປີ. ສປ ຈີນ ເປັນຕະຫຼາດໃຫຍ່ ທີ່ນຳເຂົ້າໄມ້ສັກຈາກລາວ ຫຼາຍກວ່າ 10.000 m^3 /ປີ.

ຕະຫຼາດໄມ້ສັກທີ່ມີອາຍຸແກ່ຈາກປ່າທຳມະຊາດ ແລະ ຈາກສວນປູກທີ່ມີອາຍຸແກ່ ແມ່ນມີມາກ່ອນແລ້ວ ແລະ ຍ້ອນໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກການເຄັ່ງຊັດການສິ່ງອອກໄມ້ຂອງມຽນມາ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຕະຫຼາດໄມ້ສັກທີ່ມີຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ເປັນໄມ້ທີ່ໃຫຍ່ໄວ ຈຶ່ງມີການຂະຫຼາຍຕົວຢ່າງໄວວາ.

ການເຊື່ອມໂຍງກັບຕະຫຼາດໄມ້ສັກປູກຂອງລາວ ແມ່ນຍັງອ່ອນແອ ແລະ ບໍ່ມີປະສິດທິພາບ.

ຕະຫຼາດຜະລິດຕະພັນເຜີນເຈີສາກົນ ມີການແຂ່ງຂັນສູງ ແລະ ມູນຄ່າໃນການຜະລິດເຜີນເຈີມີການອ່ອນໄຫວສູງ. ໄມ້ສັກຂະໜາດນ້ອຍຈາກລາວ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ແຂ່ງຂັນກັບໄມ້ເນື້ອແຂງມາຈາກປ່າເຂດຮ້ອນຊຸ່ມ ເຊັ່ນ: ໄມ້ກະຖິນ, ໄມ້ຍູຄາລິບຕັດ ແລະ ໄມ້ຢາງພາລາ ແລະ ໄມ້ເນື້ອແຂງອື່ນໆທີ່ເປັນທີ່ນິຍົມຊື້ຂາຍກັນ.

ຄວາມກັງວົນຂອງອຸດສາຫະກຳປະອບມີ: ມູນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕາມລະບຽບການການຄຸ້ມຄອງສູງ, ການແຂ່ງຂັນຈາກໂຮງງານທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຜະລິດ, ຄວາມບໍ່ແນ່ນອນທາງດ້ານນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ ແລະ ການຂາດແຄນການສະໜອງໄມ້. ຄວາມກະແຈກກະຈາຍຂອງແຫຼ່ງປູກໄມ້ສັກຂະໜາດນ້ອຍຫຼາຍພັນແຫຼ່ງ ເປັນສິ່ງທ້າທາຍຕໍ່ການສິ່ງສິນຄ້າໄດ້ເປັນປົກກະຕິ ໂດຍໃຫ້ຖືກຕາມຂະໜາດຂອງສິນຄ້າ ແລະ ມາດຕະຖານທີ່ເປັນທີ່ຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດ.

ຂໍ້ສະເໜີສຳລັບພາກລັດ ແລະ ພາກອຸດສາຫະກຳ

- ທົບທວນຄືນປະເພດະລິດຕະພັນ ແລະ ມາດຕະຖານ ແລະ ຜະລິດຕະພັນຂັ້ນໜຶ່ງເຊັ່ນ: ໄມ້ທ່ອນຂະໜາດນ້ອຍ, ໄມ້ຕັບ ແລະ ໄມ້ຂະໜາດນ້ອຍຈາກການຕັດສາງ.
- ທົບທວນລະບຽບການດ້ານອຸດສາຫະກຳ ທີ່ເປັນການອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການອະນຸມັດໃຫ້ແກ່ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້ຂະໜາດນ້ອຍ ເພື່ອເປັນການກະຕຸກຊຸກຍູ້ການລົງທຶນເຂົ້າໃນການປຸງແຕ່ງໄມ້ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ຊຶ່ງຈະເປັນການຫຼຸດຜ່ອນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການຂົນສົ່ງ ແລະ ສາມາດສ້າງຜົນປະໂຫຼດໃຫ້ທ້ອງຖິ່ນຫຼາຍຂຶ້ນ.
- ທຳການປະເມີນຂັ້ນຕອນຕ່າງໆທີ່ຈະອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ຂະແໜງການປຸງແຕ່ງໄມ້ໃຫ້ໄດ້ໄມ້ມາຈາກສວນປູກທີ່ໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນ ແລະ ການຜ່ານເອກະສານຕ່າງໆທີ່ເປັນການສະໜັບສະໜູນຂະບວນການດັ່ງກ່າວ.
- ສິ່ງເສີມໂຮງງານທີ່ປະຕິບັດດີທີ່ສຸດ ແລະ ໃຫ້ການຊີ້ນຳທາງເຕັກນິກໃນການປຸງແຕ່ງໄມ້.
- ທົບທວນຄືນຂັ້ນຕອນການສິ່ງອອກໄມ້ປູກ ແລະ ໃຫ້ຄຳແນະນຳໃຫ້ແກ່ອຸດສາຫະກຳ
- ທົບທວນຄືນການຈັດຫມວດໄມ້ສັກປູກ ເປັນ “ຊະນິດໄມ້ພິເສດ” ຫາຍາກ.
- ສຸມໃສ່ດ້ານການອອກແບບ, ດ້ານມາດຕະຖານ ແລະ ກາລະໂອກາດທາງການຕະຫຼາດ ຢູ່ໃນບັນດາປະເທດຜູ້ບໍລິໂພກທີ່ສຳຄັນ.
- ພັດທະນາຍຸດທະສາດການສິ່ງອອກ ແລະ ສິ່ງເສີມໂດຍສ້າງຢູ່ທີ່ສິນຄ້າຈາກແຫຼ່ງຜະລິດໄມ້ສັກຂອງຊາວກະສິກອນຂະໜາດນ້ອຍໃນລາວ.

ACIAR

Research that works for developing countries and Australia

aciarc.gov.au

ໂຄງການ "ການສົ່ງເສີມຕ່ອງໂສ້ການເພີ່ມມູນຄ່າ ຜະລິດຕະພັນໄມ້ປູກໃນ ສປປ ລາວ (VALTIP2)" (Project FST/2012/012, VALTIP2) ໄດ້ຮັບທຶນສະໜັບສະໜູນຈາກສູນຄົ້ນຄ້ວາກະສິກຳສາກົນປະເທດອົດສະຕາລີ (ACIAR).

	ຄູ່ຮ່ວມໂຄງການ	
ມະຫາວິທະຍາໄລມຽວເບີນ, ອົດສະຕາລີ	ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດລາວ	ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດອົດສະຕາລີ
ມະຫາວິທະຍາໄລສຸພານຸວົງ	ວິທະຍາໄລປາກປ່າສັກ	ສະມາຄົມເຝີນິເຈີລາວ
ກົມອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ	ກົມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ລັດຄວິນສະແລນ, ອົດສະຕາລີ	ສະມາຄົມອຸດສາຫະກຳປູງແຕ່ງໄມ້ລາວ
ກົມປ່າໄມ້	ກົມວດກາປ່າໄມ້	ໂຄງການໄມ້ສັກຫຼວງພະບາງ

ບົດລາຍງານສົມບູນຈາກການຄົ້ນຄ້ວາສາມາດ ດາວໂຫຼດໄດ້ຈາກ <http://www.laoplantation.org/>
 ຂໍ້ມູນລະອຽດກ່ຽວກັບ ACIAR ສາມາດເຂົ້າຫາທີ່ <http://aciarc.gov.au>

ໂຄງການໃໝ່ "ສົ່ງເສີມນະໂຍບາຍສວນປູກໄມ້ໃນ ສປປ ລາວ ແລະ ວຽດນາມ" ກຳລັງດຳເນີນການຄົ້ນຄ້ວາ.

ACIAR, ຮ່ວມກັບລັດຖະບານ ສປປ ລາວ ແລະ ວຽດນາມ ໄດ້ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ ໂຄງການໃໝ່: "ການປັບປຸງນະໂຍບາຍການປູກໄມ້ເພື່ອດຸ່ນດ່ຽງຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ປູກຂະໜາດນ້ອຍ, ອຸດສາຫະກຳ, ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ". ເປົ້າໝາຍຂອງໂຄງການນີ້ ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ທາງເລືອກດ້ານນະໂຍບາຍທີ່ຈະບັນລຸເປົ້າໝາຍແຫ່ງຊາດ ສຳລັບການພັດທະນາອຸດສາຫະກຳການປູກໄມ້ໃນ ສປປ ລາວ ແລະ ວຽດນາມ ໂດຍ ປັບປຸງການເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງການລົງທຶນດ້ານການຄ້າ ແລະ ການຜະລິດຂະໜາດນ້ອຍ. ໂຄງການນີ້ສືບຕໍ່ວຽກທີ່ດຳເນີນໂດຍໂຄງການ VALTIP2 ແລະ ຊ່ວງໄລຍະດຳເນີນໂຄງການແມ່ນປີ 2016 ເຖິງ 2018.

Citation: Smith, H.F., Bouphe, L., Boer, K.B., Midgley, S., Ling, S., Laity, R., Flanagan, A., Said, A. and P. Kanowski (2016) ການປ່ຽນແປງດ້ານນະໂຍບາຍທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອລົບລ້າງສິ່ງກົດຂວາງໃຫ້ແກ່ຜູ້ປູກໄມ້ຂະໜາດນ້ອຍ ໃນ ສປປ ລາວ. ນະໂຍບາຍ ໂດຍສັງເຂບ: ສຳລັບ "ການສົ່ງເສີມຕ່ອງໂສ້ການເພີ່ມມູນຄ່າ ຜະລິດຕະພັນໄມ້ປູກໃນ ສປປ ລາວ (VALTIP2)" (Project FST/2012/012, VALTIP2)